

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

og jeg ved, de vil blive venligt modtaget. Jeg tror ikke, der skal nogen ministerdirigering til i den forbindelse.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen stillede mig en række konkrete spørgsmål i forbindelse med TV-avisen. Det ærede medlem spurgte vedrørende det beløb, jeg havde nævnt som driftsudgifter — det var nu 2,3 mill. kr. — om teknikerne var med, og jeg kan sige, at de beløb, jeg opgav, var den merudgift, der påføres Danmarks radio ved etableringen af nyhedstjenesten, og dér er teknikerne med. Jeg kan også oplyse over for det ærede medlem til bedømmelse af det forslag om licensforhøjelse, som foreløbig er nået fra radiatorrådet og til mig, at licensforhøjelsen har også TV-avisen med.

Det ærede medlem hr. Morten Lange og flere andre var inde på spørgsmålet om tilværing. Det er klart, at alle, der har været dagbladslæsere, så længe de har kunnet læse, ved, at når man ændrer noget, når man ændrer et avishoved, når man ændrer en opsætningsform, så kommer der først en reaktion derimod; jeg tror, der er en analogi her til TV-avisen. Hele den debat, vi har været igennem her i landet, har man også været igennem i Sverige ganske på samme måde — med det forbehold, at debatten aldrig nåede frem til det svenske andetkammer — og det viser sig nu, hvis man tør dømme efter den almindelige offentlige reaktion, at der er såmænd meget god tilfredshed med den svenske TV-avis.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen stillede mig nogle spørgsmål af mere teknisk karakter, nogle spørgsmål, som jeg både finder velmotiverede, og som jeg gerne vil besvare. Der er spørgsmålet, om man registrerer TV-avisen. Det er klart, at der til beskyttelse af borgerne må være en mulighed for at fastslå, hvad der virkelig er kommet frem i disse udsendelser. Det er sådan, at manuskripter til TV-avisen samt fotografier og filmklip, der anvendes i TV-avisen, principielt opbevares uden tids-

begrænsning. Lydsiden, altså det talte, opbevares i 3 måneder fra udsendelsen. Der er én ting, der ikke opbevares, og det er de indslag i TV-avisen, der er taget på det såkaldte ampex, på de egentlige lydbånd; det er et spørgsmål, som man måske nok endnu en gang skal underkaste en overvejelse, men jeg vil dog gerne sige, at når man ikke opbevarer dem, er det simpelt hen, fordi disse lydbånd koster 4.000 kr. stykket; de kører en time, og det er et økonomisk spørgsmål, hvorvidt man skal tage dem med, eller hvorvidt man ikke er tilstrækkelig sikret med de kilder, jeg her har nævnt, altså manuskripter, lydsiden, fotografier og filmklip. Jeg vil tro, at det rækker til en klar konstatering af, hvad der egentlig er blevet sagt og vist den pågældende aften.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen kom dernæst ind på den meget interessante problemstilling omkring det, man kunne kalde retsværnet, i det hele taget borgernes beskyttelse. Jeg er bekendt med, at denne sag foreløbig er afsluttet i Nordisk Råd på 12. session i 1964, hvor rådet tog til efterretning, at det på grund af visse forskelligheder i radioorganisationernes opbygning og forskelligheder i den øvrige lovgivning, som har betydning her, presselovgivning, straffelovgivning o. s. v., vil møde vanskeligheder at gennemføre en helt ensartet lovgivning om radioens ansvar. Radiorådets opfattelse har principielt været, at dansk rets almindelige erstatnings- og strafferegler yder borgerne tilstrækkeligt retsværn, men det er vel rigtigt i den forbindelse at tilføje, at radiatorrådet er en offentlig institution af en sådan art, at den er undergivet folketingets ombudsmands kompetence.

I og for sig kan det vel næppe tilfredsstille hverken det ærede medlem hr. Ninn-Hansen eller mig, men der er et supplement til denne beskyttelse, som jeg synes er væsentligt, nemlig at der af radiatorrådet den 7. april 1964 blev fastlagt nogle publiceringsregler, som netop skal give spilleregler for, hvad man kan tillade sig at sige i